ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Γιέχαν Κοτερὲλ πῆρε ἀπὸ τὸ τραπέζι του μιὰ περγαμηνὴ καὶ εἶπε :

— Εἶχα μαντέψει, ὅτι θὰ μοῦ τὸ ζητούσατε αὐτό. Δόστε τὴ διαταγὴ αὐτὴ στὸ δήμιο καὶ θὰ σᾶς παραχωρήσῃ τὴ θέση του.

Ὁ δὸν Διέγος Διάζ ἀνατρίχιασε ἀπ' τὴ χαρά του. Τὰ χλωμά του μάγουλα κοκκίνισαν καὶ πῆρε νευρικὰ τὴ διαταγή :

— Ὑποθέτω ὅμως, ἐπρόσθεσε ὁ ἱεροεξεταστής, ὅτι δὲν θὰ ἐκτελέσετε καθήκοντα δημίου μὲ ἀκάλυπτο τὸ πρόσωπο.

— Ὄχι βέβαια, ντύθηκα μάλιστα ἔτσι ὥστε ὁ λαὸς νὰ νομίσῃ πὼς εἶμαι ὁ δήμιος Ζουὰν ὁ ψυχροκέφαλος.

Ἄνοιξε τὸ μανδύα του καὶ ἔδειξε τὴν κατακόκκινη στολὴ ποὺ φοροῦσε ἀπὸ μέσα.

— Καλὰ γιὰ τὸ σῶμα, ἀπάντησε ὁ Κοτερέλ, ἀλλὰ τὸ πρόσωπο ;

— Ἐπρομηθεύτηκα μιὰ μαύρη προσωπίδα.

— Ἂς τὴ δοῦμε.

Ὁ δὸν Διέγος ἔβγαλε τὴν προσωπίδα ἀπὸ τὴν τσέπη του.

— Ὦ ! ὦ ! εἶπε ὁ Κοτερὲλ κυττάζοντάς τη. Μὲ τὴν προσωπίδα αὐτὴ νὰ εἶσθε βέβαιος ἀγαπητέ μου, ὅτι θὰ σᾶς ἀναγνωρίσουν. Φορέστε τη καὶ κοιταχτῆτε μέσα στὸν καθρέφτη γιὰ νὰ δῆτε...

Ὁ δὸν Διὰζ ὑπήκουσε :

— Ἐ καλά ! ἐξακολούθησε ὁ Κοτερέλ. Βλέπετε ὅτι αὐτὴ ἡ μάσκα δὲ σᾶς κρύβει παρὰ μόνο τὰ μάτια καὶ τὸ ἀπάνω μέρος τῆς μύτης. Θὰ σᾶς ἀναγνωρίσουν, δὸν Διὰζ καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶσθε καθόλου προσφιλὴς στὸ λαό, δὲ μπορῶ νὰ σᾶς ἐγγυηθῶ γιὰ τὴ ζωή σας...

— Ἀλήθεια, ψιθύρισε ὁ δὸν Διάζ, ἡ φρόνησις ἀπαιτεῖ νὰ προμηθευθῶ ἄλλη προσωπίδα.

Κοίταξε τὸ ρολόϊ του μὲ ὕφος ἀνήσυχο κ' ἑτοιμάστηκε νὰ βγῇ ἔξω.

— Σταθῆτε ! φώναξε ὁ Κοτερέλ, ὁ ὁποῖος σηκώθηκε καὶ πῆγε πρὸς ἕνα ντουλάπι. Νομίζω πὼς ἔχω ἐδῶ μέσα αὐτὸ ποὺ σᾶς χρειάζεται....

Πραγματικῶς μετὰ ἕνα λεπτὸ ἔδινε στὸν Ἱσπανὸ μιὰ προσωπίδα μαύρη μεταξωτή.

— Αὐτή, φαντάζομαι, σᾶς πηγαίνει περίφημα, εἶπε,

Ὡραῖα ! εἶπε ὁ Ἱσπανὸς ποὺ τὴ φόρεσε καὶ κοιτάχτηκε στὸν καθρέφτη. Τώρα πηγαίνω γιατὶ μόλις προφταίνω.

Καὶ χαιρετῶντας μὲ σεβασμὸ τὸν Κοτερέλ, σηκώθηκε καὶ ἔφυγε.

. . . . . .

Ἡ κοσμοσυρροὴ στὴν πλατεία τῆς Μεγάλης Ἀγορᾶς τῆς Τουρραίνης μεγάλωνε ὁλοένα. Ἑξῆντα χιλιάδες περίπου ἄνθρωποι εἶχαν συγκεντρωθεῖ ἐκεῖ καὶ εἶχαν προσηλωμένα τὰ βλέμματά τους πρὸς τὴ φυλακὴ ὅπου ἐκρατεῖτο ὁ κόμης τῆς Θούνης.

Τὸ ἰκρίωμα, κατασκευασμένο ἐπίτηδες γιὰ τὸν κόμητα Γοδεφρῖδο, ὑψωνότανε στὴ μέση τῆς πλατείας, σκεπασμένο μὲ μαῦρο ὕφασμα. Ὁ δήμιος εἶχε φτάσει. Στεκότανε μὲ σταυρωμένα χέρια καὶ περίμενε. Ἰσχυρὰ ἀποσπάσματα περιεφέροντο γύρω ἀπὸ τὸ ἰκρίωμα.

Τὸ πλῆθος φλυαροῦσε καὶ θορυβοῦσε. Ἔξαφνα, καθὼς ἡ ὥρα ἐσήμανε δέκα, ἡ πόρτα τῆς φυλακῆς ἄνοιξε καὶ φάνηκε ὁ κατάδικος περιστοιχιζόμενος ἀπὸ διπλῆ σειρὰ δορυφόρων.

Φοροῦσε μαῦρα μεταξωτὰ ροῦχα καὶ δὲν ἦταν σιδηροδεμένος λόγῳ τῆς εὐγενείας του. Ἥσυχος, μὲ τὸ μέτωπο ψηλά, μὲ τὸ κεφάλι καὶ τὸν τράχηλο γυμνά, ἐνῶ τὰ μαλλιά του κυμάτιζαν στὴν αὔρα, προχωροῦσε ἀπαθής. Προηγεῖτο ὁ ἱερεὺς τῆς μητροπόλεως μαζὶ μὲ δυὸ μοναχούς. Καὶ οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἀνέβηκαν ἐπάνω στὸ ἰκρίωμα.

Ἀφοῦ αὐτοὶ κατέλσβαν τὰς θέσεις των, ἀνέβηκε κι' ὁ κόμης συνοδευόμενος ἀπὸ τρεῖς στρατιῶτες.

Μόλις ἀνέβηκε ἐπάνω, ὁ Φλορεστὰν ἐχαιρέτησε τὸ πλῆθος στὸ ὁποῖο ἀπλώθηκε βαθειὰ σιωπή.Κατόπιν εἶδε τὸ δήμιο καὶ τοῦ εἶπε :

— Φίλε μου, κάνε λίγη ὑπομονή. Σὲ λίγο θὰ εἶμαι στὴ διάθεσί σου. Προσπάθησε μόνο νὰ κόψῃς τὸ κεφάλι μου μὲ ἕνα χτύπημα.

Ὁ δὸν Διάζ, ποὺ εἶχε ἀντικαταστήσει ἐγκαίρως τὸ δήμιο, ὑπεκλίθη. Ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, ἔτσι κι'αὐτὸς νόμιζε, ὅτι εἶχε μπροστά του τὸ Γοδεφρῖδο. Τὸ Φλορεστὰν οὔτε τὸν ἐσκεπτότανε πιά. Τὸν φανταζότανε νεκρὸ πρὸ πολλοῦ μέσα στὸ ὑπόγειο ὅπου τὸν εἶχε κλείσει.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ κόμης ἐζήτησε νὰ ἐξομολογηθῇ καὶ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ μοναχοὺς ἐπλησίασε, ἐνῶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ποὺ βρισκόντουσαν ἐκεῖ ἀπεσύρθησαν στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ ἰκριώματος. Ὁ μοναχὸς ἐκάθησε κι ὁ Φλορεστὰν γονάτισε μπροστά του. Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἑτοιμαζόταν ν'ἀρχίσῃ τὴν ἐξομολόγησή του ἄκουσε κάτω ἀπ' τὴν κουκούλα τοῦ μοναχοῦ μιὰ πολὺ γνωστὴ φωνὴ νὰ τοῦ λέῃ :

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος, ἐξοχώτατε. Δὲν πρόκειται νὰ πεθάνετε, ὁπλισθῆτε μόνο μὲ θάρρος καὶ ἀταραξία... Μὴν κινῆσθε διόλου, γιατὶ μᾶς παρακολουθοῦν... Ὡραῖα ! Προσποιηθεῖτε, ὅτι μοῦ ψιθυρίζετε τὴν ἐξομολόγησή σας... Ἀκοῦτε λοιπόν : Σὲ μισὴ ὥρα θὰ καβαλλᾶτε ἕνα θαυμάσιο ἄλογο καὶ θὰ φεύγετε μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφό σας γιὰ τὴ Γερμανία.

Ὁ Φλορεστὰν ἄκουγε θαμπωμένος. Εἶχε ἀναγνωρίσει, κάτω ἀπὸ τὸ ράσο τοῦ μοναχοῦ τὸ Γουλιέλμο Λοβέρτ.

— Ἰδοὺ τί συμβαίνει, ἐξακολούθησε ὁ ψευτοκαλόγερος. Ἔχουμε δέκα λεπτὰ στὴ διάθεσή μας καὶ μᾶς φτάνουν γιὰ νὰ σᾶς διηγηθῶ ὅλα τὰ γεγονότα. Ξέρετε, ὅτι χτὲς τὸ βράδυ,χάρις σὲ μιὰ ἐξυπνάδα τῆς Μαγδαληνῆς, ἀποφυλακίσαμε τὸν ἀδελφό σας. Τὸ στρατήγημά μας ἐπέτυχε. Ἐ λοιπόν, ἐξοχώτατε, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο θὰ σώσουμε καὶ σᾶς.

Ὁ Φλορεστὰν νόμιζε πὼς ὀνειρευόταν. Νὰ ζήσῃ ! Τοῦ μιλοῦσαν περὶ ζωῆς ! Νὰ ζήσῃ μακρυὰ ἀπὸ τὴν πόλη ἐκείνη, ἐλεύθερος κοντὰ στὸν πολυαγαπημένο του ἀδελφό !

— Προσοχή ! ξανάπε ὁ Γουλιέλμος.Μὴ φαίνεστε ὅτι μ' ἀκοῦτε ! Κουνᾶτε τὰ χείλη σας, ψιθυρίζετε κάτι, κάνετε τὸ σταυρό σας... Λοιπόν, βλέπετε ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος ποὺ μᾶς περιστοιχίζει. Μεταξὺ αὐτοῦ ὑπάρχουν, παιδιά, γέροι, γυναῖκες ποὺ φτάνει τὸ παραμικρὸ γιὰ νὰ τοὺς πιάσῃ πανικός. Μόλις συμβεῖ κάτι, ὅλοι θὰρχίσουν νὰ φεύγουν, τὸ ἥσυχο αὐτὸ πλῆθος θὰ καταληφθῇ ἀπὸ μανία καὶ θὰ παρασύρῃ φεύγοντας καὶ τοὺς στρατιῶτες. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν παραζάλη φτάνουν πενῆντα ἄνθρωποι ἀποφασισμένοι, γιὰ νὰ σᾶς ἐλευθερώσουν... Αὐτὸ λοιπὸν φαντάστηκα καὶ σκέφτηκα νὰ χρησιμοποιήσω τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Ταγιεφὲρ. Ἐπῆγα ἀμέσως καὶ τὸν βρῆκα καὶ τοῦ ἐξέθεσα τὰ σχέδιά μου... Ἐννοεῖται, ὅτι μοῦ ζήτησε ὑπέρογκα ποσὰ γι' αὐτό, τὰ ὁποῖα δὲν ἐδίστασα νὰ τοῦ τὰ ὑποσχεθῶ προκειμένου νὰ θέσῃ στὴ διάθεσή μου, ὄχι μόνο πενῆντα, ἀλλὰ τριακοσίους ἀνθρώπους του, οἱ ὁποῖοι μέσα σὲ τρία λεπτὰ θὰ σᾶς ἁρπάξουν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ δημίου...

— Ὦ ! ὀνειρεύομαι ! ὀνειρεύομαι ! ψιθύρισε ὁ Φλορεστὰν ἐκστατικός.

— Ὄχι δὲν ὀνειρεύεστε, εἶπε ὁ Γουλιέλμος. Οἱ τριακόσιοι αὐτοὶ ἄνθρωποι βρίσκονται ἐδῶ σκορπισμένοι σὲ εἴκοσι μέρη τῆς πλατείας. Ἀκοῦτε τώρα. Ἐγὼ θὰ σηκωθῶ καὶ θὰ προφέρω δυνατὰ τὴν λέξη «Ἀμήν !» Αὐτὸ εἶνε τὸ σύνθημα. Μόλις πῶ αὐτὴ τὴ λέξη θὰρχίσῃ τὸ πανηγύρι. Ἑτοιμαστεῖτε.

— Ἐσεῖς ὅμως ;

— Ἐγώ, ἐξοχώτατε, κρύβω κάτω ἀπὸ τὸ ράσο μου δυὸ σπαθιά, τὸ ἕνα γιὰ μένα καὶ τὸ ἄλλο γιὰ σᾶς. Ὁ Πλουσὲτ εἶνε ὡπλισμένος κι' ἐκεῖνος... Ὁ Πλουσὲτ εἶνε ὁ ἄλλος συνάδελφός μου ὁ καλόγερος... Ἐμεῖς οἱ τρεῖς θὰ ἀντισταθοῦμε ὡσότου μᾶς παραλάβουν οἱ ἄνθρωποί μας.

— Ναί, ναί, κάνετε ὅπως θέλετε· ὁ θεὸς βοηθός !

Ὁ Γουλιέλμος σηκώθηκε ἀργά, ἀργά. Προσεποιήθη, ὅτι εὐλόγησε τὸν κόμητα, ἔβηξε γιὰ νὰ καθαρίσῃ τὴ φωνή του κ' ἐφώνάξε πολὺ δυνατά :

— Ἀμήν !

Ὁ Φλορεστὰν εἶχε ἀνορθωθεῖ, ἀποφασιστικός, μὲ τὰ μάτια καθαρά, καὶ ἄπλωσε τὸ χέρι γιὰ νὰ πάρῃ τὸ σπαθὶ τὸ ὁποῖο ὁ Λοβὲρτ ἔψαχνε νὰ βρῇ κάτ' ἀπ' τὸ ράσο του.

Κι' οἱ δυὸ τους ἔρωγαν κυριολεκτικῶς μὲ τὰ μάτια τους, τὸ πλῆθος ποὺ ἐσάλευε γύρω τους.

Κανένας ὅμως δὲν κουνιότανε... Κανένας ἀπὸ τὶς χιλιάδες τῶν ἀνθρώπων δὲν ἔκανε τίποτε.

— Θεέ μου ! ψιθύρισε ὁ Φλορεστὸν φοβισμένος.

Ὁ Λοβὲρτ ταραγμένος, προχώρησε μὲ μανία πρὸς τὴν ἄκρη τοῦ ἰκριώματος, καὶ φώναξε γιὰ δεύτερη φορὰ μὲ ὅλη του τὴν δύναμη.

— Ἀμήν !...

Μά, οὔτε αὐτὴ τὴ φορά,δὲν κουνήθηκε κανεὶς ἀπὸ τὸ πλῆθος.

Ὁ Γουλιέλμος ἄρχισε ν' ἀφρίζῃ ἀπὸ τὴ λύσσα του.

— Ἄχ ! ἔλεγε γιατὶ αὐτὸς ὁ Ταγιεφὲρ δὲν ἔρχεται, τοῦ ἐμίλησα πρὸ μιᾶς ὥρας. Ἔπρεπε νὰ βρίσκεται ἐδῶ. (Ἀκολουθεῖ)

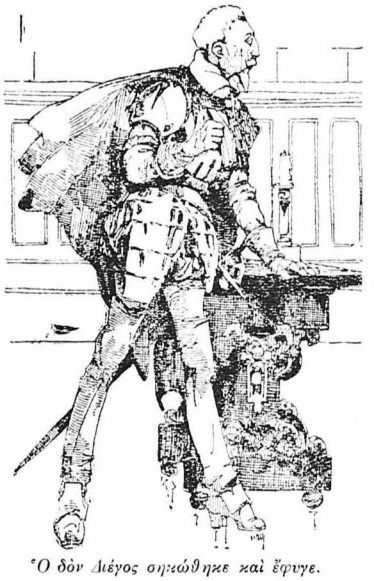

Ὁ δὸν Διέγος σηκώθηκε καὶ ἔφυγε.

ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ ΣΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,,

«Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ...»

Τὸ πλέον αἰσθηματικόν, τὸ σπαρακτικώτερον καὶ γοητευτικώτερον τῶν μυθιστορημάτων.